

Θα ξεκινήσω με ένα απόσπασμα από διήγημα του Πάολο Κοέλιο: “Ο Θεός κάλεσε τον πιο αγαπημένο Του άγγελο και του παρουσίασε ένα πρότυπο μητέρας. Στον άγγελο δεν άρεσε αυτό που είδε.

- Εργαστήκατε πολύ, Κύριε, δεν ξέρετε πλέον τι κάνετε, είπε ο άγγελος. Κοιτάξτε! Φιλί ειδικό, που θεραπεύει όλες τις αρρώστιες, έξι ζευγάρια χέρια για να μαγειρεύει, να πλένει, να σιδερώνει, να φροντίζει, να ελέγχει, να καθαρίζει. Δε θα δουλέψει!

- Το πρόβλημα δεν είναι τα χέρια, αντέτεινε ο Θεός. Είναι τα τρία ζευγάρια μάτια που χρειάστηκε να βάλω: ένα, για να βλέπει το παιδί της πίσω από κλειστές πόρτες και να το προστατεύει από ανοιχτά παράθυρα, ένα άλλο, για να το κοιτάζει με αυστηρότητα, όταν πρέπει να του μάθει κάτι ουσιώδες και το τρίτο, για να του δείχνει διαρκώς τρυφερότητα και αγάπη, όση δουλειά κι αν έχει εκείνη!

Ο άγγελος εξέτασε το πρότυπο της μητέρας πιο προσεκτικά. - Κι αυτό τι είναι; - Ένας μηχανισμός αυτοθεραπείας. Δε θα έχει χρόνο να αρρωσταίνει, θα πρέπει να ασχολείται με το σύζυγό της, με τα παιδιά, με το σπίτι. - Νομίζω ότι πρέπει να ξεκουραστείτε λίγο, Κύριε, είπε ο άγγελος. Και να επιστρέψετε στο κλασικό πρότυπο με τα δύο χέρια, τα δύο μάτια, κ.λπ.

Ο Θεός συμφώνησε με τον άγγελο. Αφού ξεκουράστηκε, μεταμόρφωσε τη μητέρα σε κανονική γυναίκα. Εξομολογήθηκε όμως στον άγγελο: - Χρειάστηκε να της δώσω μια τόσο δυνατή θέληση, ώστε να νομίζει ότι θα έχει έξι χέρια, τρία ζευγάρια μάτια και ικανότητα αυτοθεραπείας. Αλλιώς, δε θα καταφέρει να εκπληρώσει το καθήκον της.

Ο άγγελος την εξέτασε από κοντά. Κατά τη γνώμη του, αυτή τη φορά ο Θεός είχε επιτύχει. Ξαφνικά όμως πρόσεξε ένα λάθος: - Αδειάζει. Αναρωτιέμαι, Κύριε, μήπως βάλατε ξανά υπερβολικά πολλά πράγματα σε αυτό το πρότυπο μητέρας. - Δεν αδειάζει. Αυτό ονομάζεται δάκρυ. - Και σε τι χρησιμεύει; - Για να δείχνει χαρά, λύπη, απογοήτευση, πόνο, θυμό, ενθουσιασμό. - Κύριε, είστε μεγαλοφυΐα! αναφώνησε ο άγγελος. Ακριβώς αυτό ήταν που έλειπε, για να συμπληρωθεί το πρότυπο.

Ο Θεός πρόσθεσε με ύφος μελαγχολικό: - Δεν το έβαλα εγώ. Όταν συναρμολόγησα όλα τα μέρη, το δάκρυ εμφανίστηκε από μόνο του. Ο άγγελος συγχάρηκε πάλι τον Παντοδύναμο κι έτσι δημιουργήθηκαν οι μητέρες.”

Πολύ όμορφα τα παρουσιάζει ο Κοέλιο, έχει έναν δικό του πολύ προσωπικό τρόπο και βέβαια οι περισσότεροι θα συμφωνήσουν με τα λεγόμενα του. Ο ρόλος της μητέρας είναι όντος καταλυτικός και πολύ σοβαρός. Ξεκινάει από την σύλληψη και δεν τελειώνει ποτέ. Οι έρευνες πλέον αποδεικνύουν πόσο σημαντική είναι η παρουσία της ειδικά τον πρώτο χρόνο. Η πιο σημαντική θεωρία είναι αυτή του J. Bowlby “Attachment Theory” στα ελληνικά την συναντάμε ως «θεωρία της προσκόλλησης» ή «θεωρία του δεσμού». Η θεωρία αναφέρεται στην εμπειρία των πρώιμων βιωμάτων των παιδιών και στην επίδραση που έχουν αυτά τα βιώματα στην προσωπικότητά τους. Η θεωρία μας προσφέρει συναρπαστικές ματιές/συμβουλές για την εξέλιξη του παιδιού και βοηθάει στην πρόληψη και αντιμετώπιση σημαντικών ζητημάτων.

Ο ρόλος της μητέρας φαίνεται να είναι λοιπόν σημαντικός για όλη την πορεία ενός ανθρώπου, το συναισθηματικό δέσιμο που θα δημιουργήσει με το παιδί της είναι καθοριστικό για όλες τις μετέπειτα μορφές σχέσεων που θα συνάψει στην ενήλικη ζωή του.

Πρόκειται για έναν ρόλο καταλυτικό, σημαντικό, κουραστικό μεν αλλά ταυτόχρονα τόσο ευχάριστο, τρυφερό, ολοκληρωτικό και δημιουργικό. Ίσως ο πιο σημαντικός από όλους τους ρόλους που καλείται να ανταπεξέλθει η σύγχρονη γυναίκα/μητέρα που τελικά δεν θα ήταν παράλογο να ισχυριστούμε πως όντος έχει έξι μάτια και γιατί όχι και οχτώ χέρια!